

[Aksel Larsen.]

over, at landet må have en valutalov, men så længe valutalovens ord ikke omsættes i praksis, så længe der på intet område eller kun på et enkelt område er kontrol med, at man hjemtager valuta fra udlandet og afleverer den til nationalbanken, så længe er jeg bange for, at jeg ikke kan stemme for valutaloven. Jeg har talt om det mange gange herinde, men har ikke af nogen af de vekslende handelsministre kunnet få oplysning om, at der udøves kontrol med, at valuta hjemtages og afleveres til nationalbanken. Hvis jeg ikke kan få at vide, at der er en sådan kontrol på alle områder, må jeg sige, at så er valutaloven efter min mening ikke tilfredsstillende.

Valutaloven er jo i høj grad en bemyndigelseslov. Den giver bemyndigelse til at indføre eller ophæve importrestriktioner eller eksportrestriktioner. Jeg kan forstå, at man er nødt til at have importrestriktioner; jeg kan også forstå, at man i visse situationer er nødt til at have eksportrestriktioner, hvis eksport kan beyvirke, at der kan blive mangel på de pågældende varer eller produkter herhjemme. Jeg kan imidlertid ikke forstå, det kan være nødvendigt at have eksportrestriktioner, når det drejer sig om varer eller produkter, vi udmærket kan undvære, som vi burde eksportere, og som vi kan tjene valuta ved at eksportere.

Jeg vil benytte lejligheden til at spørge, om den hidtil for det høje folketing hemmeligholdte COCOM-aftale stadig er i kraft, og om regeringen og de regeringens underlagte myndigheder stadig væk arbejder i overensstemmelse med den, sådan at en mængde varer ikke må eksporteres fra Danmark til visse lande. Hvis valutaloven skal benyttes til stadig at forhindre eksport, der kunne øge beskæftigelsesgraden her i landet og gavne dansk økonomi, så er det svært for mig at stemme for denne valutalov. Når man oven i købet går så langt, at man åbenbart benytter valutaloven og dens bemyndigelser til at forhindre eksport af levende kvæg eller lægge hindringer i vejen for eksport af levende kvæg, skønt de danske landmænd gerne vil sælge det, og skønt vi kan få dollarvaluta hjem for det, så er der noget galt. Jeg henstiller, at man kun, hvis det er absolut nødvendigt af hensyn til den danske befolknings forsyning med varer,

opretholder eksportrestriktioner, og jeg beder om at få et tilsagn herom. Kan jeg ikke få det, må jeg som sagt forholde mig meget kølig over for lovforslaget om forlængelse af loven om valutaforhold.

Jeg må samtidig sige følgende. Da det åbenbart er regeringens hensigt ikke kun at ophæve importrestriktioner i takt med toldaftrapningen gennem 9½ år, men man umiddelbart vil gennemføre en meget omfattende såkaldt liberalisering af handelen gældende formentlig ikke for alle lande, men i hvert fald for alle vesteuropæiske lande og for dollarområdet, så må jeg blive yderligere betænkelig. Den højtærede handelsminister sagde, at valutasituationen tillader en sådan omgående og omfattende liberalisering. Hvis valutasituationen er så gunstig, tillader jeg mig at spørge, hvorfor man så ikke også kan ophæve de indirekte skatter, man pålagde i 1957 med den motivering, at Danmarks valuta skulle reddes. Det burde man efter min mening kunne gøre, så meget mere som vi nu af den højtærede handelsminister har fået at vide, at bedringen i valutasituationen begyndte tidligt i forsommeren 1957, altså før man i juni 1957 vedtog de indirekte skatter, som skulle redde Danmarks valuta. Vi har nu med andre ord fået en ministeriel sagkyndig udtalelse om, at de forbrugsbegrænsende foranstaltninger og skatter, man vedtog i juni 1957, ikke var nødvendige for at redde valutasituationen; så meget mere muligt må det vel være at ophæve dem, når valutasituationen oven i købet efter regeringens mening er så gunstig, at man kan liberalisere i det omfang, det her er foreslået eller påtænkt. Men jeg er bange for, at man her forhaster sig. Jeg ville ikke være bange, hvis man ophævede de pågældende skatter, men at gennemføre en så omfattende liberalisering, en så umiddelbar ophævelse af importrestriktionerne, tror jeg er farligt. Jeg tror nok, at dansk industri og erhvervsliv, hvis det får en tilpasningsperiode på en halv snes år, er i stand til at omstille sig, sådan at der ikke bliver skadelige følger, men jeg tror ikke, det er i stand til at foretage omstillingen så hurtigt, som det bliver nødt til, hvis man gennemfører denne pludselige udvidelse af liberaliseringen.

Jeg henstiller derfor såvel til regeringen